

Favors que no calen

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Heu pensat que de vegades les parets us escolten? Jo me'n vaig adonar massa tard. Quan feia anys que ho sabien tot de mi.

Va ser una tarda d'hivern, al rebedor. Amb prou feines estava agafant l'abric per marxar, que vaig notar aquella burxada de temperatura que sents que et fan una mirada estrangera. Com un batec. Va ser un instant. No hi vaig donar gaire importància.

Al carrer, com sempre, tothom anava a la seva, com sempre érem perfectes vianants anònims, i en canvi jo no em podia treure del cap aquella sensació sigil·losa d'haver estat observat a casa meva per qui sap qui. Com qui duu a dins un lladre invisible. Era possible?

No soc gaire supersticiós, ni maniàtic, però hi ha assumptes del més enllà que s'han de resoldre amb diligència. Així que vaig girar cua cap a casa. Un cop a dins, vaig passar la clau i vaig notar com una flaire d'ambientador fortot barrejat amb plomes. Com de plomalls ressecs. Merda d'ocells, vaig pensar; ja he deixat obert un altre cop.

Vaig anar a comprovar la porta de la terrassa però no: no eren els coloms. Estava ben blindada a les rates amb ales. Tan sols es veien, vidre a través, els seus rastres excrementicis de color cendra (he de netejar). I doncs? Em vaig quedar immòbil, per si de cas percebia algun senyal més. El tic-tac del rellotge del veí. Un remot camió de bombones. I de sobte, un badall.

La tele apagada, el mòbil silenciàt, els electrodomèstics desconectats: no hi havia cap indicati de vida mecànica. I tanmateix el badall es repetia i, segons com, se sentia una llengua espetegant. Potser m'estaven fent una broma? Enfollit, vaig buidar armaris, inspeccionar sota els llits, examinar les golfes. Res.

Disposat a demanar qualsevol tipus d'ajuda professional, ja fos psiquiàtrica o nigromàntica, vaig engrapar, tremolós, les claus, i, mig oberta la porta, una polsinera de guix em va emblanquinar de dalt a baix. Amb els ulls plens d'engrunes vaig mirar cap al sostre, constatant que alguna cosa es movia.

Un terratrèmol? Un rampell d'aluminosi? Les copes de la vitrina i el joc de porcellana estaven intactes. Una tos vellarda i eixuta feia davallar encara més trossos de guix i de pintura. La situació era decididament intolerable, així que em vaig dirigir, molt enrabiàt, a qui fos que estava manifestant-se sense permís des de les profunditats de la dimensió desconeguda:

—Eh, tu!

Després d'un estossecc es va sentir una veu avergonyida i casolana.

—Perdó.

Encara no m'havia espolsat tot el blanc, que ja em queien també borrysols de cabells blancs i em feien esternudar, com una pluja de senectut que no esperaves.

—Es pot saber qui ets?

Uns ulls rodons es van obrir de bat a bat. A poc a poc, una barba frondosa es desenganxava de l'enguixat i unes ales mandroses es desplegaven com si vinguessin d'una letargia inveterada i resclosida.

Com que vaig veure que era vell i li costava, i em va saber greu, vaig ajudar la "presència" a baixar, cosa que em va agrair. Sort de l'escala plegable. De primer, estava enroscat a la paret, totalment camuflat. Després se li endevinava una túnica arrugada, que li feia estalactites i grumolls.

Em va costar Déu i ajuda, però al final el vaig poder arrencar del sostre, on hi quedava de regal una clapa ben grossa. El vaig deixar a terra i ens vam quedar tots dos, fit a fit, enmig d'un cumul de runes blanques. Era el primer cop que tenia un ésser sobrenatural a casa, però el context em va agafar molt empipat i en aquell moment només se'm va acudir d'etzibar-li:

—Has vist què has fet?

Amb uns quants cubells d'aigua calenta i un assecador li vaig anar traient la crosta de pintura que li recobria tot el cos. Ell es deixava fer, i només es queixava una mica de l'esquena. Tant de temps amb la mateixa postura passa factura, deia, i feia espetegar la llengua, com els avis quan diuen frases fetes i rodolins.

Mentre se li assecaven les plomes el vaig convidar a un cafè. No va dissimular que tenia gana, així que vaig treure l'habitualment de pastes i galetes. Hospitalaris abans que res. Vam convenir que, efectivament, aquell hivern feia un fred de mil dimonis, i molta humitat —les humitats em van fatal, feia ell, i estossegava, i la túnica se li omplia de bocinets de galetes Birba— i vam descobrir, sorpresos, que ens feien gràcia els mateixos acudits de metges i de borratxos.

Veient que estàvem defugint el tema important, i intentant amorosir-ho amb un tracte de respecte, li vaig dir:

—Vostè no ho sap, que no pot dormir als sostres dels altres? On s'és vist?

Una mica ofès, l'home alat em va explicar que ell no era un sense sostre, sinó un sense terra, i que no podia pas escollir aquesta condició. A mi em va semblar una broma oportunista, però ell ho argumentava amb molta convicció.

—Nosaltres, jove, no tenim terra on poder posar els peus.

—Nosaltres?

De cua d'ull vaig mirar sota la taula i em vaig fixar en els seus peus flotants, que levitaven com a mínim uns cinc mil·límetres.

—Els àngels —ho va dir desmenjat, o més ben dit, menjant-se una neula de xocolata.

Incrèdul davant d'aquella afirmació, vaig proposar-li si podia fer d'advocat del diable, metàfora que el va incomodar visiblement. Tot i així, va fer un gest d'assentiment fatigat, com si hagués tingut molts cops aquell corcò de conversa.

—Jo em pensava que els àngels eren joves i rossos... —vaig tallar la seva resposta incipient— i que no tenien sexe. Què me'n diu?

—Ahhh! Tots hem estat joves en algun moment, amic meu. Ja t'hi trobaràs. I pel que fa a, humm, el sexe i tot això, bé, és un malentès molt habitual. Però t'asseguro que en tenim. —va fer una rialleta nerviosa i tavernària, i semblava que volia afegir alguna cosa.

—No cal eh... entrar en detalls —en realitat volia dir que no calia parlar del sexe dels àngels, però em vaig aturar a temps—. El que vull saber és què hi feia palplantat a casa meua. Comprendc que vostès poden ser a tot arreu, però no són maneres.

—A tot arreu? Ja ens agradaria! Anem allà on ens és manat.

—A mi la immobiliària no em va dir res. Se suposava que el pis era buit.

—Així és la vida. Jo també voldria tenir vint anys menys i viure amb una angeleta de Victoria's Secret.

Em va semblar molt injuriosa la seva parsimònia i em vaig encendre.

—Pari el carro. Vostè m'ha estat espiant i escoltant tot el que feia? Durant tot aquest temps? I sense pagar lloguer?

—Talment així. —pretenia fer un altre glop d'anís, però li vaig retirar l'ampolla aïrat. Només em faltava tenir a casa un àngel borratxo explicant acudits de borratxos.

—No m'ho crec. Aviam, com es deia la meua segona nòvia?

—Àngela Maria. Ha! No, és broma. Ingrid.

—Quina pel·li vaig veure la setmana passada a Netflix?

—Frozen.

—Número del meu DNI?

—Set nou cinc cinc dos u vuit sis, lletra zeta.

Em vaig posar una mà al front, fent visera baixa, avergonyit per la precisió de les respostes. L'avi volador va començar a taral·lejar Let it go amb veu de carraspera alcohòlica i freqüents interrupcions mucoses.

—...d'acord, d'acord. Ja n'hi ha prou. Queda clar que...

Alçant la vista el vaig sorprendre espantant el meu gat i provocant-lo amb gestos pertorbats. L'animaló reculava, amb posat desafiant. Ensumar aquelles plomes el devia trastornar. Segurament el veia com una presa inabastable, i més s'enfurismava.

—Deixi l'Olaf en pau! —el vaig rescatar agafant-lo a coll com un nadó.

—Ja ens coneixem, eh, mixeta —el gat li responia amb miols furiosos.

—Ara mateix truco a serveis socials perquè s'ocupin de vostè.

—Com vulguis, nano. Si no vaig errat, d'aquí a tres dies tens unes oposicions. I dissabte vinent una cita de Tinder que si la foto no té gaires filtres sembla més que interessant. Mal moment per desempallegar-se de l'àngel de la guarda, no et sembla?

Lentament em vaig abaixar el telèfon de l'orella. Al iaio del dimoni no se li escapava res.

—Si és un àngel de la guarda, he de dir que fins ara no he notat gaire les seves prestacions.

—Doncs imagina't sense mi. Estaries mort, xato. —el gat se li enfilava per la túnica, li esgarrapava suaument la barba. Sembla que li havia agafat confiança. Conscient de la seva victòria dialèctica i superioritat còsmica, l'àngel es va posar dret i, gratant-se el cul, va anar flotant fins a la cuina per remenar la nevera i tot el que trobés.

La impotència em torturava. Era impossible contradir-lo, i d'altra banda, desnonar una persona de la tercera edat hauria generat un rebombori innecessari al barri. Així que no vaig tenir més remei que quedar-me'l i aguantar els seus sopars de duro. Maleït el dia que no vaig percebre aquell visitant transparent i li vaig passar per sobre el rodet de Titanlux.

Per ser francs, no ens vam entendre del tot malament. A més de l'humor, compartíem algunes aficions minoritàries i ell tenia un bon assortiment d'anècdotes sobre el que no sabem dels serafins que animaven qualsevol tarda de diumenge. No m'està atoritzat revelar aquestes coses però... el cel no és una bassa d'oli.

Vaig comprar un xampú especial perquè les ales li quedessin més esponjoses, i si em descuidava, abans no li havia passat l'assegador, ja me'l trobava voleiant amb els meus auriculars posats, la música a tot drap i regalimant escuma per tot el parquet. No tenia costums d'home de la seva edat. No el provava el dòmino ni se n'anava a veure les obres. No donava veges als ocells, que curiosament detestava.

—Ocells de merda.

Era més aviat sedentari i sorneguer. Potser no érem tant diferents l'un de l'altre.

No cal dir que les oposicions em van anar fatal, i la cita, més que desastrosa. No vull entrar en detalls, però diguem que no hi va haver sexe dels àngels; ni de cap altra modalitat. Aquell any va ser... millorable. Un cotxe em va atropellar i passar-me un mes i mig a l'hospital. L'Euromillones va caure a la meua oficina i jo no havia comprat número. Les millors camises se'm destenyien i tots els putos coloms se'm cagaven a sobre.

Sort que tenia el meu àngel de la guarda. Això sí.